

פנינה רוזנבלום - סוד המכאניזם

לו, בלי בעצם לתרום לעולם שום דבר משמעותי באותו סדר-גודל-בומבסטי של פירסום, זאת הבעיה. לא אדוני. אתה לא יכול. וגם אני לא יכולה. צריך לעבור מיתרטים מסויימים של לאו, גבולות אחר-רונים של עוז, שלעולם אתה ואני לא היינו עוברים בפועל, למרות שבמחשבה זה נראה כליך פשוט. ובכן, היא עברה אותם.

במילון שלה לא מופיעה המילה "מוגום" ולא "בושה" ולא "להיעלב" וגם לא "די". עור המשי חוק כמו של ממותה. היא חיה את המודל שהיא המציאה בראש, כל החיים. היא הונקולוטריסט ללא פיצול ה"אישיות, שמדבר את תפקיד הבובה שלו בלבד, באופן הרמטי. לא תמצא בקיע אחד פסיכולוגי בעניין, מבחינתה. בשבילה, ה"עסק עגול, שלם, אתה תראה את הבקרי עים עין בעין, כשתראה אותה מתראינת, מדברת כמו שהיא חושבת, ונשמעת כמו שאתה מבין. וזה גם בדיוק מה שימית אותך מצחוק.

זה סוד המכאניזם שלה. ביחסי האנוש, כשארם משוכנע בערכו בלהט פנימי ויוקד של אמונה, הוא משדר זאת לזולת בערוץ הכי יטיר ועבה של העל-תיקשורת. זה כובש אותך בסוף, ומשטיח את התודעה האינטליגנטית המתנגדת שלך ארצה, בגלל האמינות של השידור. הביטחון העצמי המוחץ הזה, בסוף עובד עליך.

ביטחון מוחץ. הסיפור בין בני-האדם זה שטח החיים היחיד, שעדיין לא עשוי מפלאסטיק. קשה לזייף שם לאורך זמן את מה-שאתה-לא. אתה לא יכול לזייף עם ההתנהגות, אבל אתה כן יכול לזייף, אם אתה מחליף את הקסטה של המוח, ומשנה לך את כל הקוד של המחשב. אז אתה הולך לישון בלילה בתור זוכמיר, למשל, קם בבוקר, הנה אתה עם. אבל אתה לא יכול להיות עם רק בהופעות. אתה עם, מרגע-שקמת בבוקר, עד הרגע שקמת בבוקר שלמחרת. אתה חושב בתור עם, עונה בתור עם, מתלבש בתור עם, מצהיר בתור עם, וחי את ההמצאה שלך כל החיים. זה הזיוף שבשעס, וזאת גם כל נאמינות.

אין דבר כזה לחיות כל שניה מהחיים בתור עם, ושכסוף יגידו לך סליחה, אתה זוכמיר. אחרי מיספר שנות אימונים בתור עם, אפילו אם יהפכו אותך, וינערו אותך עם הראש למטה, לא תצא ממך אפילו טיפה אחת של זוכמיר. הפכת למוצר כילאיים, שהוא דבר חדש ואמיתי. רק בראיונות יראו את הצלקות האדירות של מקומות הניתוח, ואיפה העסק נתפר. אבל צלקות, יודעים אתם, דרכן להחזיר עם הזמן, לא זוכרים לאנשים, לא הסד-נעורים, וגם לא חטאתם. אל תדונו את פנינה, כשהיא אומרת את מה שהיא אומרת בראיונות. היא מוכ-רחה לדבר כך. מה שהיא אומרת, זה כל מה שלמיטב הווייתו של זוכמיר, עם אמור להגיד.

אמר חכם קדמון: גם במותם של אנשים טיפשים, וגם במותם של אנשים חכמים, עולות מחשבות מטופשות. ההבדל בין חכמים וטיפשים הוא, שחכמים לא נותנים ייטוי למחשבות אלו בקול רם. לפי קרי-טריון זה, בלילה-הברקות-שלה מקשה עליה לקבל את תואר הגאון מווילנה, למרות שחוכמה, אנשים נוטים לשכוח, מתחלקת להמון מקצועות. יש חוכמה של ספרים, ויש חוכמה מיקצועית, ויש חוכמה של קיום, ויש חוכמה של עסקים, ויש חוכמה של פשע. ויש. טוענים שבתוך הראש יש לה את אפור בודד אחד. אם זה נכון, צריך להודות בעובדות, שהיא עושה איתו קומביי-נציות מסחררות.

מדינה שלמה יושבת ומתפוצצת: מה שמים את פנינה רוזנבלום הוא בכל מקום! מתפוצצת, וקוראת עליה שיקקה נהמת, אבל מציצה. הסיפור הזה פשוט. לא חשוב מה תוכן הראיונות איתה בעיתונות, בערבי-הראיונות, או בסלחיויות. מאחורי כל מוצר מוגמר כזוה, מאחרי כל ראיון, עומד בן-אדם, בשר זה, שחוקי הקרינה פועלים עליו. יש לו קרדיט אצלך, אחרת, אתה לא מגיע לבדוק מה יש לו למכור לך. וזהו זה. על מרכזי התיקשורת האלה, פנינה מקרינה את השידורים. זו לא חוכמה לשבת מוגנים בתוך הבית,

היא רצתה פירסומת. מייד בהתחלה היא הבינה, שהפירסומת לגבי דידה היא מרבד-הקסמים, מטוס הסופר-סילון שלה להשגת מטרתה. את הפירסומת היא מתרגמת לכסף. המון כסף, וכסף זה כוח. פונקט. אי-אפשר להישאר אדיש אליה. היא תשדיר שירות נון סטופ של סקס נשי.

במעגלים סגורים קטנים. מעגל סגור קטן נמוך, ומעליו מעגל קטן סגור, יותר גבוה, וכך הלאה. החוצפה היא לעבור ממעגל למעגל, אבל אחרי שאתה בפנים, אתה פשוט שם. איש לא שואל אותך מאיפה באת ילד, ולאן אתה הולך. להיפך, רוב הסיכויים הם שתישאל, איפה זה היית

פנינה רוזנבלום עורכת בסוף החודש מסיבת יום-הולדת לעצמה בנוסח - לא למות לך כאן מיד מצחוק, לעשות את זה אחד כך - חיים שכאלה. עשרים ושש שנים תמימות הקדישה במסירות לעצמה, ואין שום סיבה שבועלם, שביום-ההולדת העשרים ושש היא תחרוג ממינהגה הנושא פרי.

אני אהבת את הדבר הזה הקרוי פנינה רוזנבלום. היא מצחיקה אותי עד כאב בטן. כשהיא במיטבה, משחררת טיל מוח אחד אחרי השני, אנחנו נקרעים. פשוט מתקפ-לים לשניים. היא פצצת בידור מהלכת, וחמור מי שמסתכל על העסק הזה בצורה יותר כבדה. היא לא דוגמה לשום כלום, לאף שיכבה, היא פשוט ההמצאה של עצמה.

אנשים שלא מכירים אותה מנתחים אותה לאורך ולרוחב. היא בעצמה אמרה פעם בערב ראיונות, ש"עיתונות זו דרך נפלאה להתפרסם, אבל דרך גרועה מאוד שיכירו אותך". יאללה איזה מחיאות-כפיים שהלכו שם באולם. היתה שם שימחה כנה, שפור-רצת רק כשרואים בנה, שקם לפתע מכיסא הגלגלים ומהלך, או אימבציל מוחלט אומר חוכמה צרופה.

אידיוט גמור אינו אומר דברים כאלה. שלא יהיה ספק. היא בן-אדם שגייע רחוק. "מגיע רחוק" זה תמיד, לא לשכוח, ביחס למקום שאלוהים הטיל לו את המטבע, ושם נולד. לפי רקע הלידה שלה - וכמה לא סוציאלי מצידי לדבר כך - היו לה את כל הסיכויים להיות איוו גברת פרי-מיטיבית עם תחת גדול ושמונה ילדים, קזאת, שחוק מהמסולת בצ'כונה, היא לא רואה כלום.

החברה מאוד אהבת יצורים חיוביים כאלה. שמונה ילדים בצה"ל, בלי לפקשש אף אחד לטובת העבריינות, זה סיפור הצלחה. אם היא היתה נורא משתללת, ואצבעותיה היו הופכות נקניקיות קטומות חרטום מרוב קריעה, הקרבה ועבודה קשה - היו עושים עליה אפילו כתבה בלאשה. היו מצלמים אותה בתמונה מיטפתתית עם פיטטוקים, ושבוע היא היתה מלכה. זה שבכל שאר חמישים ואחד שבועות השנה היא שונאת את חייה, מדחיקה את מר גורלה ב"ברוך-השם-ברוך-השם" נצחי, זה לא מעניין את החברה.

פנינה רוזנבלום החליטה אחרת. היא רצתה לתפוס את החיים בקרניים, ולחלוב מהם את כל המנעמים, שידה תשיג. מנעמים עולים בדרך-כלל המון כסף. זונה היא לא חשבה להיות, ומהמקום שממנו היא באה, המון אופציות פתוחות, חוץ מלהתחתן "נכון", לא היו לה. מה שכן היה לה, זה ציוד התחלתי של כל-מה-שמשמטמע מהמושג בית הרוס, רקע נחשל על אמת. עוני פיננסי, לעג החברה הקרובה, שלא הבינה מה עקף אותה בתחת, וצורה ממוצעת ומטה. אני מוכרחה להודות שהיא שיחקה באופן גאוני בקלפים העלובים שהיא קיבלה ליד.

יש לה בורות אדירים בהשכלה, אבל לא חורים בשכל. החושים שלה תמיד עשי את כל העבודה נכון. מוקדם מאוד היא הבינה, שאסור להתעסק עם הברז, למרות שמשם המים מטפסים מייד. היא תמיד חתרה לעשות את הביזנס עם השיברים הראשיים. מאיפה שהיא באה, שיבר ראשי אצלה, שתיבנה, היה מה שאצלכם זה ברו, אבל בתור פרינציפ חיים, זה נשאר.

מיליון פעם, עוד כשהייתם דוגמנית צילום מיספר אחד בישראל, היא יכלה להתחתן עם איוו פיגורה מקומית חזקה, שתגאל את הסינדרלה, ותעביר אותה בין הקווים לצד השני של המיתרס באופן פרמננטי, למקום השבעים-קבוע. היא רצתה יותר, ולא הסכימה להתפשר על מילימטר פחות ממה שהיא מסוגלת לנשור. עשתה הערכת מצב, והמשיכה את הפוקר הלאה, כדי להסתופף בצל השיברים הגדולים באמת. היא צדקה. חכמים וטיפשים, עם יתוטיב-לב יש באותה המידה גם בין שיברים קטנים, וגם בין שיברים גדולים. אותם הסיכויים למצוא אותם, אז למה כבר לא לרכז את כל החיפושים בסקטור החזק? זה כל הסיפור שלה. אנשים בכל השכבות החברתיות נעים

פנינה רוזנבלום לקום בבוקר בתור עם

היא אטרקטיבית לעין, בצורה הכי בוטה, כמו סוס כירכרות מנהריה. נסה לא להסי-תכל. כל יציאה שלה לרחוב, זה מיצעד תיזמורת הצבא האדום. העבודה שלה זה החיים שלה, והחיים שלה, זאת הקאריירה. שמעתי אנשים מבטלים אותה בהינף-יד. "חוכמה גדולה", הם אומרים, "להיות מפור-סם כמוה בלי לעשות שום דבר יצירתי. את זה, גם אני יכול". ובכן, זה לא נכון. זה כמו לומר, "חוכמה גדולה להיות רוטשילד" - אם היה לי מיליארד דולר, גם אני הייתי". להיות רוטשילד באמת לא קשה. מיליארד הדולר, זו הבעיה. הפיר-סום שלה לא קשה. להגיע אליו, ולהשתוות

כל החיים שלי". לך תסביר שזה עניין של עיגולים. **כמו ממותה.** מעגל חברתי הוא תמיד מעגל, אבל המקום שלו בהירארכיה נותן לך מרחב תימרון על כל המעגלים שלמטה, וקצת על אלה שמעל. זה מסריח לדבר כך, אבל זה מהחיים. פנינה רצתה את האופי-ציות, בכדי לעבור כזאת מן דרך, אתה צריך להיות מוקדש למטרה. לכל אדם יש כך וכך עוגת אנרגיה נתונה, איזה נתח וחלק-עוגה שהוא שם על העניין שבו הוא הפץ, שם גם ישנה מן תוצרת. כשאתה שם את כל העוגה, ממש את כל העוגה על עצמך, קשה לך לפקשש.